

Z OBSAHU	S Kristem srdce nikdy nestárne. Homilie Svatého otce Františka	04
	Světským poctám zády. Svatý Nuno Álvares Pereira	07
	Zvěstovat evangelium života. Homilie Mons. Ladislava Hučka	08
	Odkaz Benedikta XVI.	10

TRADICE OTCŮ

Ze starobylé velikonoční homilie

Když Pavel uvažuje o štěstí znovunabyté spásy, volá: *Skrze Adama vstoupila do tohoto světa smrt, skrze Krista byla světu vrácena spása. [...] Jak to říká v evangeliu i sám Pán: Kdo mě následuje, nezahyne, ale přejde ze smrti do života.*

Takže Spasitelovo umučení znamená spásu pro život člověka. Proto také chtěl za nás zemřít, abychom v něho věřili a žili navěky. Chtěl být na čas, čím jsme my, abychom dosáhli jeho věčnosti, kterou nám slíbil, a žili navždy s ním.

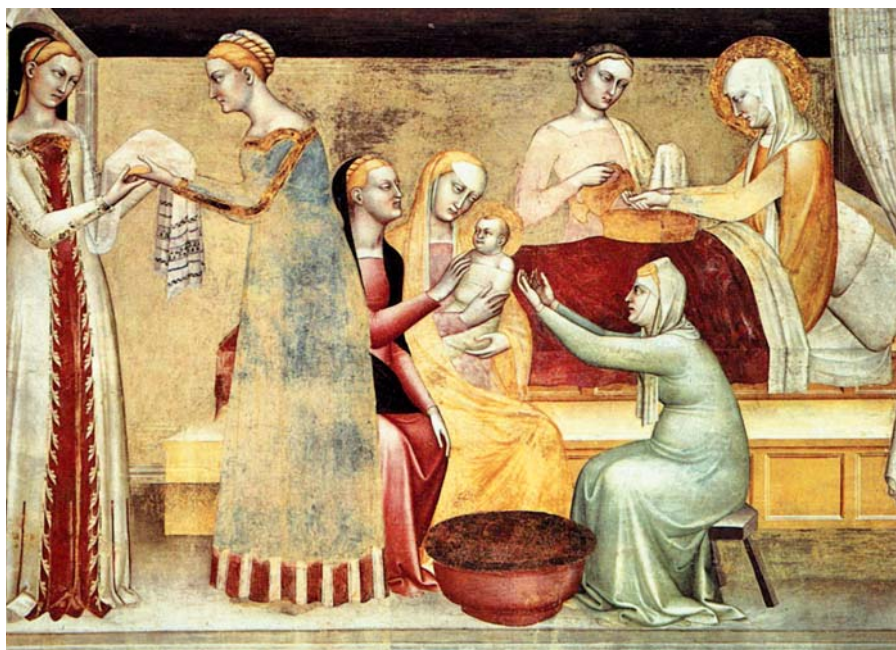
Právě to je milost nebeských tajemství a to je dar velikonoční, v tom je žádoucnost hlavního svátku roku a počátek všeho, co se rodí.

Proto ti, kdo se zrozením v koupeli života narodili svaté Církvi, znovuzrození jako čisté děti, v nevinnosti duše hlasitě jásají. Proto čistí otcové a cudné matky plodí skrze víru nesčetné mladé pokolení.

Proto září pod stromem víry z hlubin čistého pramene jas svící. Proto jsou pokřtění posvěcováni nebeskou milostí a živí se slavným tajemstvím duchovního houdu.

Proto jediný lid, který chová svatá Církev ve svém lůně, v bratrském společenství vzývá jediného Boha v Trojici a zpívá s prorokem žalm velikonočního svátku: *Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho.*

Jaký že je to den? Ten, který nám dal počátek života, pramen a původce světla, ano, samého Pána Ježíše Krista, neboť ten o sobě řekl: *Já jsem den a kdo chodí ve dne, neklopýtá.* To znamená, že kdo ve všem následuje Krista, dojde v jeho stopách až k trůnu věčného světla. Vždyť také ještě za svého pozemského života za nás prosil Otce: *Otče, chci, aby tam, kde jsem já, se mnou byli také ti, kteří ve mne uvěřili; aby tak jako ty ve mně a já v tobě, byli i oni v nás.*

Giovanni da Milano: Narození Panny (14. stol.). Foto: Wikipedia

Ženy konvertující k islámu

Učitelka mateřské školy v jihočeském Lišově, která konvertovala k islámu a začala chodit před dětmi v hidžábu, vyvolala pozdvižení ve veřejnosti i v médiích. Většinové stanovisko stále ještě zní, že náboženství je soukromá věc každého, a že si tedy každý může věřit, čemu chce.

To, že věc není tak jednoduchá, naznačuje řada skutečností, například to, že dotyčná je členkou skupiny „Šaría pro Česko“ a že se přátelí se ženou, která na svém blogu zveřejnila seznam českých Židů.

Tímto směrem bych mohla pokračovat dál a připomínat, že islám a křesťanství se liší svým pojetím Boha, ale především člověka ve vztahu k Bohu. Dnes se však zaměřím opačným směrem. Jde o to, proč některé ženy konvertují právě k islámu.

Paní učitelka v jedné ze svých odpovědí na otázku „proč“ přímo řekla, že jí ke konverzi dovedla jakási *potřeba řádu*. To jsem neslyšela poprvé. Už před několika lety jsem v jednom z německých deníků četla rozbor důvodů, proč (německé) ženy konvertují k islámu a tehdy, když nemají manžela muslima, který by to vyžadoval.

A odpověď byla v zásadě tažá. Ženy si stěžovaly na to, že dnešní atmosféra v evropské společnosti je pro ně matoucí: mají být profesně zdatné a dávat přednost zaměstnání před rodinou, současně se ale od nich očekává, že se stanou matkami a i tuto úlohu zvládnou na výbornou. Tyto dva důrazy ale nejsou snadno slučitelné: jeden z nich musí mít přednost. Dále se od žen v naší civilizaci

Dokončení na str. 2

Pochod pro život, Praha 2013
Foto: Veronika Ucháčová

Prahou prošel XIII. Pochod pro život

Již třináctý ročník Pochodu pro život prošel v sobotu 23. března 2013 centrem hlavního města, aby upozornil na stále platnou nespravedlivou legislativu, která má za celou dobu své existence (již více než 56 let!) na svědomí více než 3,2 milionu zabitých bezbranných počatých dětí.

Lidé z celé republiky prošli v počtu více než 2,5 tisíce účastníků tentokrát novou trasou přes Mariánské náměstí (sídlo Magistrátu hl. m. Prahy), přes ústí Karlova mostu po Smetanově nábřeží směrem k Národnímu divadlu a Národní třídě. Dále pochod pokračoval do spodní části Václavského náměstí a pak k soše svatého Václava. Lidé v průvodu nesli bílé křížky ze dřeva na znamení piety, také bylo možné vidět řadu transparentů s nápisy např. Dítě je vždy nadějí nebo Zrušte potratový zákon.

Program k Pochodu pro život začal již v pátek večer, kdy se v dominikánském kostele sv. Jiljí na Starém Městě uskutečnilo modlitební setkání mládeže organizované ve spolupráci s pražským Arcidiecézním centrem pro mládež. Řeckokatolický biskup Mons. Ladislav Hučko zde celebroid mši svatou a mladí z celé republiky pak v modlitbě za počaté děti, za sebe a své rodiny i za náš národ pokračovali celou noc.

Oficiální sobotní část Pochodu pro život začala bohoslužbou v kostele sv. Jiljí. Do průvodu se připojila také stovka mladých lidí z Polska, kteří přijeli povzbudit Čechy v boji za respekt k právu na život. Mezi přítomnými žurnalisty byla také skupinka zástupců polského periodika *Gość Niedzielny*. U sochy svatého Václava byl připraven krátký program. V něm vystoupili zástupci organizátora Pochodu pro život (Hnutí Pro život ČR), biskup Mons. Ladislav Hučko, který účastníkům požehnal, a také regionální koordinátor Human Life International pro Evropu Joannes Josef Bucher z rakouského Salzburgu. Důležitým bodem tohoto programu bylo také představení jednoho z konkrétních výstupů letošního pochodu, jímž je Otevřený dopis premiérovi ČR. Text tohoto dopisu podepsalo na patnáct nevládních neziskových organizací. Hnutí Pro život ČR poděkovalo všem, kteří přijeli často z velmi vzdálených oblastí naší země i navzdory výjimečně mrazivému počasí.

RC, HPŽ ČR

Dokončení ze str. 1

očekává, že budou elegantní a přitažlivé i pro cizí muže. Není divu, že je toho na ně moc.

Přestup k islámu přinesl těmto ženám jistotu v tom, co je hlavní: je to manželství, rodina a péče o děti. Konvertitky tvrdí, že jejich muslimští manželé považují za svou povinnost je živit. Takové postavení ženy u nás ale zakotvoval ještě občanský zákoník z roku 1811, zrušený roku 1950. Není to tedy specifikum islámské společnosti.

Nebudu zde rozvíjet otázku, jak islámský model manželství vypadá v praxi (bití manželky je povoleno). Zůstanu jen u toho, jak se naše (post)křesťanská společnost staví k ženám a jak dalece se odvrátila od modelu ženy jako matky, která vytváří pro „svoje lidi“ domov. Už i církevní dokumenty předpokládají, že matka několika dětí musí být navíc zaměstnána a vydělávat peníze. Materství se u nás prostě nepovažuje za hlavní smysl ženského života, což nehájí už ani Církev.

To všechno staví ženy před nesnadná dilemata a ony mnohdy žijí v napětí. Nemají jistotu o tom, kým by vlastně měly být. Hledají-li odpověď v islámu, může za to především selhání tradiční křesťanské kultury.

Michaela Freiová
publicistka a překladatelka

Biskupská konference USA za svobodu náboženského vyznání

Biskupská konference USA (USCCB) vydala „výzvu k pohotovosti“ s žádostí, aby katolíci vyzvali své zástupce v Kongresu, aby usilovali o uzákonění „doložky svědomí“ na ochranu těch, kdo se z morálních důvodů staví proti hrazení antikoncepce podle nového federálního zákona o zdravotní péči.

USCCB poznamenává: Nyní je čas jednat! Kongres bude brzy projednávat velice důležitý návrh zákona, podle něhož bude financována federální vláda. Kongres může vložit výhradu svědomí do tohoto zákona, a tím tento problém nyní vyřešit. „Výzva k pohotovosti“ navrhuje znění zprávy pro kongresmany a poskytuje vysvětlení každé věty. Výzva končí doporučením vyzvat kongresmany, aby „přijali veškerá nezbytná opatření na ochranu náboženské svobody a morálního přesvědčení všech občanů“.

CatholicCulture

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Paříž: Zaplněné ulice řekly rozhodné „ne“ manželství pro všechny

Odpůrci „manželství pro všechny“ znovu projevili své odhodlání, když se v neděli 24. března shromáždili v Paříži mezi La Défense a Place de l'Etoile. Organizátoři oznámili, že se demonstrace účastnilo 1,4 milionu lidí. Policejní ředitelství odhaduje počet účastníků na 300 000.

Mnoho demonstrantů přijelo speciálně kvůli této události z nejrůznějších částí Francie, aby v Paříži dali najevo svůj nesouhlas se zákonem ministryně Taubiraové „manželství pro všechny“.

„Musíme pokračovat v boji za děti,“ uvedla jedna z účastnic demonstrace, „aby nemohl kdokoli podstupovat umělé oplodnění nebo využívat služeb náhradních matek. Snaží se nám namluvit, že s tím všichni souhlasí. Ale je třeba dát najevo, že my nesouhlasíme a že velká spousta lidí má stejný názor jako my.“

„Ne gaystrémismu!“ hlásal jeden z transparentů. Na dalších bylo možno číst: „Chceme práci, ne manželství homosexuálů“ nebo „Nesahejte na manželství, zabývejte se nezaměstnaností“.

Demonstrace se zúčastnila také řada politiků. „Je to hluboká krize, která Francouze povážlivě rozděluje,“ tvrdí poslanec UMP za departement Drôme. Podle něj si většina Francouzů nepřeje, aby páry stejného pohlaví adoptovaly děti. „V parlamentu ještě tato záležitost neskončila, stále se o ní vedou diskuse,“ pokračoval. „Pokud jde o zákon Taubiraové, kolektivní mobilizace musí pokračovat. Toto hnutí se bude stále rozšiřovat, aby ubránilo rodinu. Dnešní mobilizace je v každém případě jasným signálem pro ty, kdo si mysleli, že tato iniciativa již skončila.“

La Croix

Lahore: Více než 178 křesťanských domů vypáleno kvůli obvinění z rouhání

Na základě obvinění z údajného rouhačství na 3000 muslimských extremistů vypálilo křesťanskou kolonii (178 domů a 2 malé kostely). Jeden člověk uhořel, kolem 300 rodin přišlo o veškerý svůj majetek, mnozí bydlí na ulicích. Policie nečinně přihlížela.

Útok následoval po hádce mezi mladým křesťanem a muslimským holičem: Muslim urážel křesťanství a poté oznámil, že se chlapec dopustil rouhání. Dav plnil, kamenoval, poléval kyselinou a pak vypálil křesťanskou osadu. Místní imám řekl: „Najdeme toho křesťana a zabijeme ho.“ Po imámových slovech rozzlobený dav zapálil více než 170 domů v křesťanské Josefově kolonii poblíž Badami Bah (Lahore). Obyvatelé byli nuceni uprchnout a nejméně 35 lidí bylo zraněno.

Křesťané jsou často obětmi přísných pákistánských zákonů o rouhání, které jsou podle bojovníků za lidská práva často zneužívány k perzekuci náboženských menšin nebo k řešení osobních sporů. Politici nejsou ochotni zákon reformovat ze strachu, že by byli napadeni náboženskými radikály, jako se to stalo v minulosti. Jakmile je vzneseno obvinění, je těžké je zvrátit, částečně také proto, že příslušníci represivních orgánů a politici nechtějí, aby si lidé mysleli, že jsou vůči rouhačům mírní. V roce 2011 byli zavražděni dva významní politici, protože naléhali na reformu tohoto zákona. Vrah jednoho z politiků byl oslavován jako hrdina.

Jako křesťané jsme vyjádřili lítost nad opakovanými útoky na menšinové komunity v Pákistánu. Je smutné vidět, že se celá země nachází v anarchii a nikdo není v bezpečí. Každý den jsou v Pákistánu zabíjeni lidé. Vznikl snad Pákistán pro to, aby v něm byli zabíjeni jeho vlastní občané? Nyní je načase hlasitě volat, a ne mlčet. Státním úřadům oznamujeme, že odsuzujeme vypálení křesťanských domů v Lahore. Chceme spravedlnost pro všechna náboženství.

Res Claritatis

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

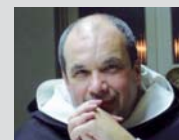
Velikonoce obsahují dva póly, dvě diametrálně odlišné události. V té první mají navrch zlí lidé. Úkladně zatknou, nespravedlivě odsoudí a krutě umučí Spravedlivého. Pán Ježíš vše trpně přijímá, nese a obětuje se až k smrti. Z lidského hlediska totální krach – z Božího pohledu vrchol lásky –, a právě tímto nás všechny vykupuje.

Druhá událost je eminentně Boží aktivitou. Kristus vstává z mrtvých. Oživuje své tělo, spojuje ho se svou duší a přivádí tak lidství k věčné a oslavené neporušitelnosti. Důležité je, že toto úžasné velikonoční finále je definitivní a nezvratitelné. Pán zůstává navěky vítězem a ďábel je provždy poražen.

Ve světle Velikonoc pak můžeme správně nahlížet i různé události současně. Například pogrom na křesťany před třemi týdny v pákistánském Lahore. Imám zbuntuje 3000 muslimů a ti vyloupí a vypálí dva kostely a 178 domů nevinným rodinám. Peklo se raduje. Ale na druhou stranu se vzedme vlna soucitu, modliteb, solidarity a pomoci. Rodiny nejsou opuštěné. Pán je vítěz.

Anebo socialistické inženýrství našich dnů. Po zadupání práva na život hluboko do země a po faktickém narušení manželství a rodin opatrovatelským státem právě probíhá likvidace manželství a rodiny i na poli teoreticko-právním. Dochází k matení základních pojmů s hrozbou následného chaosu a rozpadu. Za podpory vlivných médií se staví nová babylonská věž. Ale pravda nemůže být přepsána a dobro již nemůže prohrát. Milionový zástup v ulicích Paříže na podporu nezfalšovaného manželství a skutečné rodiny je toho dokladem. Potěší i dva tisíce radostných účastníků 13. Pochoďdu pro život v Praze. Média tyto pozitivní demonstrace ignorují. My máme slovo papeže Františka: „Nesmíme naslouchat ďáblu, který nám našeptává, že nemůžeme udělat nic proti násilí, nespravedlnosti a hříchu.“ A arcibiskup Müller doplňuje: „Jako křesťané jsme povoláni k tomu, abychom den za dnem odolávali pokušení lži a zkázy. Máme se naopak stávat vyslanci pravdy a života.“ Pán je vítěz.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

SVĚDECTVÍ A VYZNÁNÍ

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Kristus se zjevuje apoštolům, Ravenna
Foto: Flickr, Nick in exsilio (CC BY-NC-SA 2.0)

Nejstarší zpráva o zmrtvýchvstání Páně, jež se nám dochovala, se nachází v 15. kapitole listu apoštola Pavla Korinťanům (1 Kor 15,1–5). Tento list datují badatelé na jaro roku 55 nebo 56. Zpráva o zmrtvýchvstání je však starší: Pavel

důrazně zavazuje Korinťany, kteří si sami chtěli utvářet obraz křesťanství, k přijetí předávaného znění Kréda a doslovně přitom cituje text, který sám přijal při svém vstupu do křesťanské obce. Kdy a kde přesně tento text vznikl, o tom se vedou spory. Jedni věří, že je zde možné zrekonstruovat aramejský originál, a umísťují text do aramejsky mluvící jeruzalémské obce třicátých let; druzí si myslí, že text byl zformulován v Antiochii na počátku čtyřicátých let. Ať je tomu jakkoli – slyšíme zde, stejně jako ve vyprávění Skutků apoštolů, jazyk počátku, řeč těch, kteří sami byli ještě svědky toho, co se událo, nebo tyto svědky znali. A zakoušíme něco ze závazku věrnosti, jehož si byli vědomi ti, kteří hlásali poselství o Ježíši Kristu. Také Pavel, který tak silně zdů-

razňoval svou nezávislost na apoštolech a své setkání s Pánem jako pramen svého hlásání, nebude vlastní křesťanství, ale přijímá slovo společného vyznání, protože to požadují dvě rozhodující dobra víry: jediné tak je zaručena jednotu Církve v prostoru a času; jenom tak je také zajištěna pravda dosvědčovaného, která spočívá na věrnosti k předávanému. Právě na jazykové struktuře prvního listu Korinťanům a zřetelné odlišnosti mezi předávaným slovem a vlastní řečí Pavla je možné doložit, co říká druhý list Petřův o původu křesťanství: Nedrželi jsme se v té věci nějakých chytráckých vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost (srov. 2 Petr 1,16).

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

S KRISTEM SRDCE NIKDY NESTÁRNE

Homilie Svatého otce Františka na Květnou neděli

Svatý otec nás vybízí k radosti, jež pramení ze setkání s Kristem, k lásce, s níž máme hledět na kříž, a k nadšení mladého srdce, s nímž máme následovat Krista nejen o Velikonocích, ale v celém svém životě.

Ježíš vstupuje do Jeruzaléma. Zástup učedníků jej slavnostně doprovází. Rozprostírají před ním pláště, mluví o zázracích, které učinil, a zvedá se volání: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ (Lk 19,38).

Zástup, oslavy, chvály, dobrořečení, pokoj: je cítit atmosféra radosti. Ježíš probudil v srdci mnohé naděje zvláště mezi skromnými, obyčejnými, nemajetnými, opomíjenými lidmi, se kterými svět nepočítá. Uměl chápat lidskou ubohost, ukázal milosrdnou tvář Boha, který se sklání, aby uzdravil tělo i duši.

Toto je Ježíš. To je jeho srdce, které hledí na nás všechny, na naše choroby, naše hříchy. Ježíšova láska je obrovská. A s touto láskou vstupuje do Jeruzaléma a hledí na nás všechny. Je to nádherná scéna plná světla, světla Ježíšovy lásky, která vychází z jeho srdce. Scéna plná radosti a sváteční nálady.

Radost ze setkání s Ježíšem

Na začátku mše svaté jsme to zopakovali také my. Pozvedli jsme svoje palmové a olivové ratolesti. Také my jsme přijali Ježíše; také my jsme projevíli svoji radost z toho, že jej doprovázíme, víme, že je

nám nablízku, je přítomen v nás a mezi námi jako přítel, jako bratr, jako král, tedy jako zářivý maják našeho života. Ježíš je Bůh, ale snížil se, aby putoval spolu s námi. Je naším přítelem, naším bratrem. Osvěcuje naše putování. A takto jsme jej dnes přijali. A to je první slovo, které bych vám chtěl říci: radost!

Nikdy nebuďte smutnými lidmi, to křesťan nikdy nemůže být! Nenechte se nikdy pohltit sklíčeností! Naše radost se nerodí z toho, že vlastníme spoustu věcí, ale rodí se z toho, že jsme se setkali s Ježíšem, který je mezi námi; rodí se z poznání, že s ním nejsme nikdy sami, ani v těch

nejtěžších chvílích, když na životní cestě potkáváme problémy a překážky, které se zdají nepřekonatelné a je jich mnoho! V těchto chvílích přichází nepřítel, ďábel, často přestrojený za anděla světla, a zákeřně nám podává svoje slovo. Ne-naslouchejte mu! Následujeme Ježíše! Doprovázíme a následujeme Ježíše, ale především víme, že on doprovází nás a nese nás na svých ramenou. V tom spočívá naše radost, naděje, kterou máme vnášet do tohoto světa. Prosim vás, nenechte se okrást o naději! Nenechte ukrást naději, kterou nám dává Ježíš.

S láskou hledět na kříž

Za druhé: proč jde Ježíš do Jeruzaléma? Nebo možná lépe: jak vstupuje Ježíš do Jeruzaléma? Zástup jej provolává králem. A on se proti tomu nestaví, nezakazuje to (srov. Lk 19,39–40). Jakým typem krále však Ježíš je? Podívejme se na něj: jede na oslátku, nemá dvořany, kteří jej následují, není obklopen šikem symbolizujícím moc. Je přijímán skromnými, jednoduchými lidmi, kteří v Ježíši spatřují něco více, mají smysl pro víru, která říká: To je Spasitel. Ježíš nevstupuje do Svatého města, aby přijal pocty vyhrazené pozemským králům, těm, kdo mají moc, těm kdo panují; přichází, aby byl bičován, inzultován a vysmíván, jak předpovídá Izaiáš v prvním čtení (srov. Iz 50,6); vstupuje, aby přijal trnovou korunu, rákosovou hůl a nachově rudý plášť; jeho království bude zesměšněno; vstupuje, aby vyšel na Kalvárii obtížen dřevem. A to je to druhé slovo: kříž.

Ježíš vstupuje do Jeruzaléma, aby zemřel na kříži. A právě tady božsky září jeho královská existence. Jeho královský trůn je dřevem kříže! Vybavují se mi slova, která řekl Benedikt XVI. kardinálům: „Jste knížaty, avšak Ukřižovaného krále.“ Ježíšův trůn je takovýto. Proč kříž? Ježíš na sebe bere zlo, špínu, hříchy světa, také náš hřích, nás všech, a smývá jej, smývá jej svojí krví, milosrdenstvím, Boží láskou. Dívejme se kolem: kolik ran zasazuje lidstvu zlo! Války, násilí a ekonomické konflikty, které zraňují ty nejslabší, žádost po penězích, které si pak nikdo nemůže vzít s sebou, musí je opustit. Moje babička říkávala nám dětem: Rubáš nemá kapsy. Láska k penězům, moci, korupce,

rozdělení, zločiny proti lidskému životu a proti stvoření! A také – každý z nás to ví a zná – naše osobní hříchy: nedostatek lásky a úcty k Bohu, k bližnímu a k celému stvoření. A Ježíš na kříži cítí veškerou tíži zla a přemáhá ji silou Boží lásky, vítězí svým Zmrtvýchvstáním. To je dobrodiní, které nám všem Ježíš prokazuje z trůnu kříže. Kristův kříž objatý s láskou nevede ke smutku, nýbrž k radosti, k radosti z toho, že jsme spaseni a odhodláni učinit alespoň trochu z toho, co učinil on v den svojí smrti.

Neseme kříž, abychom všem ukázali, že na kříži Ježíš zbořil zeď nepřátelství, která odděluje lidi a národy, a přinesl smíření a pokoj.

Nadšení mladého srdce

Dnes jsou na tomto náměstí mnozí mladí lidé: již 28 let je Květná neděle Dnem mládeže! A to je třetí slovo: mládež! Drazí mladí, viděl jsem vás, jak jste šli

v procesí, jak slavíte Ježíše s olivovými ratolestmi; vidím, jak voláte jeho jméno a vyjadřujete svoji radost z toho, že jste s ním! Jste důležitou součástí slavnosti víry! Přinášíte radost z víry a říkáte nám, že máme žít víru neustále s mladým srdcem, vždycky, i v sedmdesáti, osmdesáti letech s mladým srdcem! S Kristem srdce nikdy nestárne!

Všichni však víme a vy to víte dobře, že král, kterého následujeme a který nás provází, je velice výjimečný: je králem, který miluje až na kříž a který nás učí sloužit a milovat. A vy se nestydíte za jeho kříž! Dokonce jej objímáte, protože jste pochopili, že v darování sebe sama, ve vyjití ze sebe, je pravá radost a že láskou Bůh přemohl zlo. Nesete poutní kříž napříč kontinenty po cestách světa! Nesete jej v odpověď na Ježíšovo pozvání: „Jděte a učte všechny národy“ (srov. Mt 28,19), což je téma letošního Dne mládeže. Nesete jej, abyste všem řekli, že na kříži Ježíš zbořil zeď nepřátelství, která odděluje lidi a národy, a přinesl smíření a pokoj.

Drazí přátelé, také já se dnes vydávám spolu s vámi na cestu ve šlépějích

Duccio di Buoninsegna: Sestoupení do pekel (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

blahoslaveného Jana Pavla II. a Benedikta XVI. Blížíme se k další etapě této velké křížové cesty. S radostí hledím k blížícímu se červenci, k Riu de Janeiro! Zvu vás k setkání do tohoto velkého brazilského města! Dobře se ve svých společenstvích připravte, zvláště duchovně, protože toto setkání bude znamením víry pro

celý svět. Mladí musí říci světu: je dobré následovat Ježíše; je dobré jít s Ježíšem. Ježíšovo poselství je dobré; je dobré vyjít ze sebe sama, na periferii světa a existence, a přinášet Ježíše. Tři slova: radost, kříž a mládí.

Prosme o přímluvu Pannu Marii. Ona nás učí radosti ze setkání s Kristem;

lásce, se kterou máme hledět na kříž; nadšení mladého srdce, se kterým je máme následovat v tomto Svatém týdnu a v celém svém životě. Ať se tak stane.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

PRVNÍ KROKY PAPEŽE FRANTIŠKA

„Modlete se za mě,“ řekl papež František, když zahajoval svůj pontifikát, a k těmto slovům se stále znovu vrací. „Nejvíce na mě zapůsobilo, že papež každého z nás osobně prosil o modlitbu, nás zahrádky a popeláře, kteří nemáme s církevními věcmi zrovna moc společného,“ dělal se šéf vatikánských zahrádků o dojmy ze mše svaté, kterou s nimi Svatý otec sloužil v kapli Domu sv. Marty.

Ano, papež stále znovu prosí o modlitbu za sebe. Nevypadá přitom na člověka zaskočeného velikostí mise, jež mu byla svěřena. Ne, papež vyznačuje pokoj a pohodu ducha. Kde se tedy bere tak velká modlitební mobilizace? Řeklo by se, že takto žádají o modlitbu lidé, kteří se připravují k závažným a snad i nesehnatelným rozhodnutím. Vědí, že potřebují světlo Ducha Svatého, moudrost a odvahu. Zda tomu tak skutečně je, se brzy dozvíme. Jisté je, že lidé, kteří kardinála Bergoglia dobře znali, o něm mluví jako o muži činu, který dokáže dobře analyzovat situaci a rozhodnout. Kardinál Marc Ouellet to zmínil přímo v souvislosti s reformami, jež čekají Římskou kurií. Sám je jedním z nejvýznamnějších kurialistů, stojí v čele Kongregace pro biskupy, jejímž hlavním úkolem je pomáhat papežovi při jmenování nových biskupů. Prozradil, že papež hned na druhý den po volbě učinil v souvislosti s kurií několik výrazných gest, která zaskočila i jeho samého.

Nejde však jen o kurií. V Církvi se děje mnoho velmi krásných věcí, ale v médiích – a někdy i v našich myslích – mohou převládnout obrazy vytvoře-

né skandály. O analogie není v dějinách křesťanství nouze. Například v renesanci jistě najdeme prvky obnovy Církve, ve všeobecném povědomí je však zastínily skandály renesančních papežů, s Alexandrem Borgiou v čele. Naše doba je časem pokoncilní reformy, nicméně není

Foto: <http://jesuitjoe.blogspot.cz>

Církev se nesmí stát neziskovou organizací. Jejím úkolem je přede všemi a především vyznávat Krista.

vyloučeno, že za pár staletí nebudou jejími symboly Jan XXIII. či Matka Tereza, nýbrž pedofilní a homosexuální skandály, zosobněné v postavě P. Maciela. Aby tyto negativní symboly ustoupily, je třeba silných a výrazných gest. Gesty promlouval ke světu už Jan Pavel II. Modlitba v Assisi, mnohamilionová setkání mládeže, návštěva u Ali Agcy ve vězení či něm poslední rozloučení na Květnou neděli. To jsou obrazy, které promlouvaly mocněji než slova a hlasitěji než skandály.

Papež František chce kráčet stejnou cestou, promlouvat gesty. Takovým gestem je i rozhodnutí sloužit na Zelený čtvrtek liturgii Večeře Páně v římském vězení pro neplnoleté. Podobných gest lze myslím od tohoto pontifikátu očekávat daleko více. Budou pro svět jasným signálem, co je v křesťanství nejdůležitější.

Slabinou velkých gest však může být jejich nepřesnost. Nabízejí se různým interpretacím. Tak například modlitba v Assisi byla jistě velkým svědečtím o angažovanosti náboženství za mír, ale zároveň mohla vyvolávat dojem rovnocennosti všech náboženství.

Liturgie Zeleného čtvrtku ve vězení je výrazným gestem, připomínajícím, že Ježíš zahájil Poslední večeři vlastním ponížením a službou, mytím nohou. Bylo by však nebezpečné interpretovat toto gesto jako výzvu k rezignaci na normální pastorační ve farnosti, na katechezi apod., jak se to stalo v některých západních zemích, kde se zapomnělo na péči o duši a všechny síly se soustředily k sociální práci pro lidi na okraji společnosti. Papež Bergoglio má ovšem velmi bohaté pastorační zkušenosti. Ví, kde se Církev spálila, a jistě dá svým gestům jednoznačnou interpretaci. Ostatně už ve své první papežské homilii varoval, že se Církev nesmí stát neziskovou organizací. Jejím úkolem je přede všemi a především vyznávat Krista.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

SVĚTSKÝM POCTÁM ZÁDY

Svatý Nuno Álvares Pereira

Zde leží slavný Nuno, konetábl, zakladatel domu Bragança, výtečný generál, blahoslavený mnich...

Výše citovaná slova pocházejí z náhrobku Nuna Álvares Pereiry, světce, jehož památku si připomínáme 1. dubna. Vskutku aprílový svátek. Generál, nebo mnich? Abychom nápis zbavili aprílové příchuti, musíme se nejprve vrátit o více než pětadvacet let ode dne, kdy byl Nuno uložen do hrobu.

Na jaře 1384 stojí u vsi Atoleiros nedaleko hranic mezi Portugalskem a Kastilií malé vojsko ve službách Jana z Avisu, vůdce portugalského odporu proti jinému Janovi, kastilskému králi a adeptovi portugalského trůnu. V čele oddílu stojí teprve třiadvacetiletý mladík jménem Nuno. Přes svůj věk je považován za ostříleného válečníka. Není divu, první vojenské zkušenosti získal už ve třinácti letech a od té doby se zocelil v řadě pohraničních potyček.

Teď stojí se svými pěšáky proti třikrát silnějšimu nepříteli na koních. A naplno ukazuje svoje nadání a zkušenosti. Vytváří ze svých mužů čtverec s lesem kopí po všech stranách. Útok nepřátelské jízdy se rychle zhroutí a s ním i naděje Kastilců na rychlé ovládnutí Portugalska.

Nunovi přinese úspěch nejen slávu, ale také rychlou kariéru. Získává titul hraběte z Ourému a především post konetábla – vrchního vojenského velitele země. A v této funkci vede jen o několik měsíců později mnohem větší armádu do nového boje u Aljubarrotty. Opět proti silnějšimu nepříteli, opět s neotřelou taktikou a opět k rozhodnému vítězství. Následuje drtivý úspěch u Valverde, tentokrát už na kastilském území, a především nové tituly, nové majetky a větší sláva.

Následující dlouhé období života je Nuno jedním z nejbližších spolupracovníků nového krále Jana z Avisu, a tím i nejmočnějších mužů země. Pokud ale čekáme, že uvidíme typického válečníka své doby, budeme možná překvapeni. Už v době, kdy začínal vojenskou službu,

myslel spíš na duchovní cestu. Definitivně jeho životu ale udalo směr otcovo rozhodnutí, které přimělo tehdy šestnáctiletého chlapce uzavřít manželství s mladou vdovou Leonor.

Léta bojů a vojenského života často formují tvrdého válečníka, pro něhož se válka stává hlavní náplní života, svědomí přitěžuje, ohledy nebezpečnou komplikací.

Svatý Nuno Álvares Pereira
Foto: <http://www.sacralidade.com>

Rychlý postup, věhlas hrdiny a obrovská moc dokáže vyvolat pocit bohorovnosti, posilující touhu po ještě větší moci a slávě bez ohledu na cenu, kterou za ně zaplatí okolí. Nuno je opravdový voják a mocný aristokrat. Dokáže být rozhodný, i tvrdý, ale jeho život je od naznačené cesty nekonečně daleko. Portugalský konetábl je nejen silnou oporou panovníka a ochráncem země, ale také zakladatelem a podporovatelem řady klášterů, štědrým pomocníkem chudých a mužem hluboké víry. Není mu ještě třicet let, když ovdoví. Nikoho nepřekvapí, že je záhy zahrnut nabídkami na výhodná manželství od předních rodů z Portugalska i ciziny, motivovanými, jak je tehdy

zvykem, posílením moci a bohatství. Nuno všechny svatební aliance odmítne. Už nikdy se neožení. Stará se ale sám o dceru Beatriz, jedinou ze tří dětí, která se dožila dospělosti.

V úřadu konetábla tráví ještě dlouhou řadu let. Ještě v roce 1415 se vydává na výpravu do Ceuty v severní Africe, a připouje ji k Portugalské koruně. I následující roky prožívá na vrcholu moci a slávy.

Není snadné sestoupit z vrcholu. Nuno ale v třiašedesáti letech opustil úřad konetábla i své majetky. Odložil slávu vojévůdce, aby přijal řeholní šat v lisabonském klášteře karmelitánů.

Ve zbývajících osmi letech života nahradil kariéru vojévůdce a mocného šlechtice za službu obyčejného laického bratra spolubratřím a poutníkům. Díky tomu nám text z náhrobku svatého Nuna vůbec nemusí připadat podivný. Přečtěme si ho znovu, celý. A prosíme přitom Boha o stejnou odvahu a odhodlání, jaké měl svatý konetábl tvářit v tvář nebezpečí i ve chvíli, kdy házel svět za hlavu v odpovědi na Boží volání.

Zde leží slavný Nuno, konetábl, zakladatel domu Bragança, výtečný generál, blahoslavený mnich, který za svého pozemského života tak horlivě toužil po království nebeském, že si zasloužil, aby byl po smrti uveden ve věčné společenství se svatými. Světských poct se mu dostalo bezpočet, ale obrátil se k nim zády. Byl velkým knížetem, ale sám sebe učinil pokorným mnichem. Založil, vybudoval a dal vysvětit tento kostel, ve kterém odpočívají jeho ostatky.

Martin Rosenbaum

Martin Rosenbaum,
člen Laických sdružení
sv. Dominika, pracuje
jako konzultant a lektor
v oblasti IT

ZVĚSTOVAT EVANGELIUM ŽIVOTA

Homilie Mons. Ladislava Hučka při Pochodu pro život

Lidský život pramení z Boha, je jeho darem, jeho obrazem i stopou, účastí na jeho životodárném duchu. Proto jediným Pánem tohoto života je Bůh: člověk o něm nemůže rozhodovat podle své libovůle. (*Evangelium vitae*, 39)

Dnes slavíme mši svatou s intencí, ve které prosíme o „úctu k životu od početí až do přirozené smrti“. Musíme za to prosit, modlit se, protože tato úcta se mezi lidmi stále víc a víc ztrácí a dostáváme se do stavu, kdy je mimo jiné ohrožena i rovnováha a existence celé společnosti. Kromě negativního vlivu na jednotlivce má tato neúcta i vliv na společnost jako celek, ohroženo je dobro celé společnosti. A proto je třeba se ozvat a všechny na to upozornit. Nemůžeme si o tom jen tady v kostele mezi sebou povídat. Musíme jasně říct ostatním: Pokud se něco neudělá, pokud se nezastaví tento masakr nevinných, ohrozí se celá společnost a všichni půjdeme ke dnu.

Vědomí hluboké zodpovědnosti

My, katolíci a jiní lidé dobré vůle, neprotestujeme proti těmto zákonům z nějakého trucu nebo libovůle, proto, že máme zastaralé názory, kterých se nedokážeme zbavit a chceme je na veřejnosti ventilovat. Jednáme tak s vědomím hluboké zodpovědnosti za osud nejen celého národa, ale všech lidí. Lehkomyslné zasahování do toho, co Bůh určil a stanovil, nemůže nikdy přinést dobré plody. A ty plody už začínáme všichni pociťovat. Ve věčrejších novinách jsme si mohli přečíst článek s názvem *Němci před volbami řeší problém, jak nevymřít*. Článek začíná slovy: „Ročně stojí rodinná politika (v Německu) dvě stě miliard eur, a efekt je přesto téměř nulový.“ Ano. Myslíme si, že peníze všechno vyřeší. A tady je největší omyl naší doby: myslíme si, že všechno stojí jen na penězích... I potraty lidé často volí z důvodů ekonomických, nemají dostatek peněz na to, aby životní úroveň rodiny odpovídala požadovanému standardu. Zúžili jsme – v praxi, i když slovy ne vždy – naši

existenci jen na ekonomický rozměr. Ten převažuje. V tomto modelu pak ale nemá místo nezištnost, velkorysost, obětavost, služba... jen *do ut des*, jen něco za něco. A ve vztahu k dětem tento model neplatí, nedá se aplikovat.

Mons. Ladislav Hučko. Foto: Veronika Ucháčová

Křesťanský model života

Křesťanství, evangelium, Ježíš přinesl úplně jiný model života člověka: službu, lásku, obětavost, nezištnost. Žel, tento rozměr se stále více vytrácí. V důsledku toho se ale také stále více ochuzujeme o pravou a čistou radost ze života. Život bez tohoto rozměru se stává nudným, šedivým, prázdným. Vládne v něm obava a strach: strach ze ztráty zaměstnání, strach z nemoci, strach ze ztráty někoho blízkého, strach z přírodních katastrof a nakonec i strach ze zodpovědnosti, strach z jakýchkoli bližších lidských kontaktů, strach z člověka a k tomu i strach z dětí, strach z toho, že budu mít vůči někomu nějaký závazek... chci být „svobodný“, svobodný od všeho, od jaké-

hokoli závazku... a nakonec zůstávám sám, sám jediný, bez lásky, bez přátel, bez vztahů, vržený do tohoto světa, jehož smysl nedokážu postihnout, jenž se zdá absurdním, a takto prožíván absurdním v pravém smyslu slova skutečně je.

Toto je pohnutka, proč se mnozí lidé zbavují toho, co je nejdražší a nejcennější: lidského života, a pobízí i další, aby konali podobně. Pokud nezmění celkový pohled na život, nezmění ani svůj postoj k potratům... To platí pro jednu část lidí (která se považuje za osvícenou a ostatní pokládá za tmáře), ale druhá část je jimi sváděna a povzbuzována, vytváří jim všechny legislativní normy, aby se takto – podle jejich vzoru – i chovali. A na tuto část obyvatelstva by se naše aktivita, naše osvětová činnost měla zaměřit na prvním místě: mladí, nezkušení lidé, jimž se od mládí nabízejí sexuální zkušenosti. Když se pak stanou otroky sexu, už se své závislosti těžko zbavují a celý život pak mají veliké problémy.

Proto je otázka obrany života v dnešní době klíčová. Žel, ne všichni si to uvědomujeme. Není to něco vedlejšího nebo druhotného. Nemůžeme mluvit o nové evangelizaci, pokud nemáme jasno i v této otázce, a tvářit se, že se to nějak samo vyřeší.

Mezi dobrem a zlem

Člověk má svobodnou vůli, může volit mezi dobrem a zlem. Dobro znamená respektovat vznešenější city a zlo znamená řídit se city nižšími. Podle čeho však máme rozdělovat city na vyšší a nižší? Odpověď na tuto otázku není jednoduchá. Dědičným hříchem byla původní dobrá lidská přirozenost poškozena. Projevovalo a projevuje se to v dějinách až dodnes tím, že člověk často odplácel zlem, dobro konal jen ze zjištěných důvo-

dů a nepřítel vždy nenáviděl. Křesťanství založené na osobě Ježíše Krista to změnilo. Máme milovat i nepřátele. To je zásadní novinka, s kterou jsme se, zdá se, dodnes ještě plně nevyrovnali. Obecně lze říct, že přirozeně vyšší cit je ten, který hledí i na druhého, který mu přeje dobro i za cenu, že ho to bude něco stát. Nižší cit je ten, kde člověk hledí jen na sebe, na své osobní dobro a nehledí i na dobro společné, na dobro druhého. Nadpřirozený cit je ten, který dokáže odpustit a milovat i nepřátele, toho, kdo mu činí zlo, ale nejen toho; i toho, kdo je mu nepřijemný, kdo mu přiděluje práci, o koho se musí starat a pečovat. Kdo nemiluje „nepřítel“ v tomto smyslu, kdo nechápe tento Ježíšův příkaz, ten pak – nemůžeme se divit – většinou nemiluje ani děti, které mu Bůh posílá, protože je považuje za zátěž a bez vděku za jeho dar je Bohu vrací.

Bůh – jediný Pán života

„Lidský život pramení z Boha, je jeho darem, jeho obrazem i stopou, účastí na jeho životodárném duchu. Proto jediným Pánem tohoto života je Bůh: člověk o něm nemůže rozhodovat podle své libovůle,“ píše blahoslavený papež Jan Pavel II. ve své encyklice *Evangelium vitae* (Evangelium života), jež byla vydána v roce 1995.

„Sám Bůh to potvrzuje Noemovi po potopě: ‚Za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra‘ (Gn 9,5). Biblický text tak osvětluje posvátný charakter života, který má původ v Bohu a jeho stvořitelské činnosti: ‚Člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím‘ (Gn 9,6).

Život a smrt člověka jsou nadále v ruce Boží, v jeho moci: ‚V jeho ruce je všechno živé, dech každého smrtelníka,‘ volá Job (12,10). ‚Hospodin usmrcuje i obživuje, do podsvětí přivádí a vyvádí též odtud‘ (1 Sam 2,6). On jediný může prohlásit: ‚... já usmrcuji i obživuji...‘ (Dt 32,39).“ (EV 39)

„Z posvátného charakteru života vyplývá jeho nedotknutelnost, která je od počátku vepsána v srdci člověka, v jeho svědomí. Otázka ‚Cos to učinil?‘ (Gn 4,10), kterou se Bůh obrací na Kaina, poté co zabil bratra Ábela, dokládá zku-

Pochod pro život, Praha 2013. Foto: Veronika Ucháčová

Je třeba se ozvat a stále na to upozorňovat s vědomím hluboké zodpovědnosti za osud nejen celého národa, ale všech lidí: lidský život je posvátný, nedotknutelný.

šenost každého člověka: v hloubi svědomí si každý plně uvědomuje nedotknutelnost života, a to jak svého, tak cizího, protože život je něco, co mu nepatří; je to vlastnictví a dar Boha Stvořitele a Otce.“ (EV 40)

Jedinec a společenství

V životě každého jednotlivce se nacházejí dva rozměry: individuální a společenský. Každý člověk je svět sám o sobě, je zodpovědný za svůj život a svá konání. Na druhé straně je součástí života společenství, které také ve velké míře ovlivňuje jeho konání, hodnoty. Člověk vytváří jednotu se společenstvím, a současně se od něj odlišuje svou individualitou. Tyto dva rozměry se prakticky nedají oddělit. Každý jedinec přebírá hodnoty, informace, způsob chování od svého okolí a pak je upravuje, přizpůsobuje a ve své dospělosti se může i vyhranit a vytvořit si nějaký svůj vlastní svět na základě úvah,

rozboru svých zkušeností, porovnáváním a zpracováváním informací a podnětů zvenku i zevnitř. Proto není lhostejné, jaké informace přijímá, co se předkládá jeho rozumu, čím se zabývá jeho obrazotvornost a fantazie.

A jedinec – především aktivní a zodpovědný – pak zpětně působí na společenství. Je to velmi složitý proces.

Do tohoto procesu se pak může zasahovat zvenku úmyslnými zákroky, někdy až jakoby potraty dobrých myšlenek a iniciativ, které se zrodily, ale pak byly zabity. Společenství si v průběhu doby vytvořilo nějakou strukturu, která mu pomáhá přežít, chránit se. Tato struktura obecně by měla sloužit společnému dobru a neměla by ji využívat nějaká skupina jen na ovlivňování ostatních ve svůj prospěch. Žel, tak tomu není a mnohá společenství jsou dnes infikována elitami, které chtějí usměrňovat civilizaci určitým směrem.

Poslání laiků

Protagonisté tohoto pochodu, této iniciativy na ochranu života, ne proti něčemu, ale za něco, mají být všichni křesťané uvědomující si tento fakt: život je posvátný, nedotýkejte se ho. A je dobré, když před veřejností vystupují uvědomělí laici, kteří to myslí vážně. Protože v dnešní době to musí být laici, kteří vezmou do rukou tuto iniciativu, je to jejich pole působnosti.

V tomto kontextu ochrany života hrají ústřední úlohu matky. Modleme se za ně, myslíme na ně, aby měly sílu odolát pokušení zbavit se počatého života, s vědomím, že už nejde o jejich tělo, ale jiné tělo, že je to již jiná osoba, která jim byla tajemně – nezáleží za jakých okolností – svěřena.

Obraťme se k naší nebeské matce, Bohorodičce Panně Marii slovy blahoslaveného papeže Jana Pavla II.: „Ó Maria, jitřenko nového světa, matko živých,

tobě jediné svěřujeme celou oblast života: pohlédni, Matko, na nesčetné množství dětí, které se nesmí narodit, chudých, kterým žít připadá tak těžké, žen a mužů, kteří snášejí nelidské ukrutnosti, starých a nemocných, kterým lidská lhostejnost nebo falešný soucit působí smrt. Učiň, aby ti, kdo věří v tvého Syna, jasně poznávali evangelium života a s láskou ho zvěstovali lidem naší doby. Uděl jim milost, aby ho přijímali jako zcela nový dar, aby ho s radostí a vděčností slavili

v celém svém životě a zároveň ve stálosti a horlivé vytrvalosti vydávali o něm svědectví a tak mohli spolu se všemi lidmi dobré vůle vytvořit civilizaci pravdy a lásky ke slávě a chvále Boha, tvůrce a milovníka života.“

*Mons. Ladislav Hučko
biskup Apoštolského exarchátu
Řeckokatolické církve v České republice
Redakčně upraveno, kráceno
(Mezitulky redakce)*

ODKAZ BENEDIKTA XVI.

Zásadní otázky (nejen) pro konkláve

Jaké byly hlavní rysy pontifikátu Benedikta XVI.? A jaké úkoly stojí před Církví v nadcházejícím období? Na tyto otázky hledá odpovědi italský sociolog Massimo Introvigne krátce po „apokalyptickém“ rozhodnutí Benedikta XVI. vzdát se úřadu. Ačkoli text vznikl ještě před zahájením konkláve, je natolik zásadní a nadčasový, že stojí za přečtení a promyšlení i dnes.

Nejen italští novináři se vyptávají na možné kandidáty papežství. Příznám se, že mě nelákají sázky na papeže. Nejenom katolík se totiž musí svěřit Duchu Svatému. Není ani důležité vědět, zda nový papež bude mladý nebo starší, Evropan či nikoli. Stejně tak distinkce mezi progresisty a konzervativci je dnes zastaralá a vyčpělá. Pokusím se však, nakolik mohu, převést diskusi od jmen k podstatným otázkám a od organizačních dimenzí k nauce víry.

Čím by se mělo konkláve zabývat? Začnu u organizačních otázek, které jsou méně důležité než ty věroučné, ale nejsou bezvýznamné. Vyslovil jsem už v jednom z předchozích komentářů své přesvědčení, že rozhodnutí Benedikta XVI. zahrnuje dva faktory. Jeden je „apokalyptický“, což je slovo, které u katolíka nevyvolává obavy z konkrétní předpovědi konce světa, nýbrž znamená určité „vyjevení“ mimořádné závažnosti doby. A druhý faktor je praktický. V této souvislosti můžeme snad využít klasika sociologie Talcotta

Parsonse (1902–1979). Tento americký sociolog napsal o náboženství několik hloupostí, které jsou dnes právem zapomenuty, ale šel velmi do hloubky v analýze komplikovanosti sociální organizace. Došel k tomu, že pokud komplikované organizace nezaniknou, budou se nutně ještě více komplikovat.

Organizační otázky

Katolická církev roku 2013 je organizace mnohem komplikovanější, než byla před padesáti lety. Jistý novinář se mne ptal, proč Benedikt XVI. odstoupil a blahoslavený Jan XXIII. (1881–1963), který byl sužován nemocemi mnohem více než papež Ratzinger, v úřadě zůstal. Odpověděl jsem mu, že blahoslavený Jan XXIII. za svého pontifikátu podnikl jen jednu cestu: do Assisi a Loreta. Zatímco dnes se po papeži žádá, aby cestoval každé dva až tři měsíce, nevyjímaje vzdálené kontinenty – například Světové dny mládeže by byly bez papeže nemyslitelné – a každý měsíc musí předsedat desítkám shromáždění.

Papež má Církev vést. Rozhodnutí blahoslaveného Jana Pavla II. (1920–2005) delegovat vedení na druhé a vyhradit si jenom přímý kontakt s věřícími je třeba respektovat a vydalo skvělé plody, ale je natolik spojeno s jeho neopakovatelnou osobností, že se nemůže stát pravidlem. Konkláve tedy především bude muset brát zřetel na to, aby papež měl dostatek sil a mohl jednat rozhodně a vitálně. Nechybějí takoví, kteří se snaží vykládat obvinění emeritního arcibiskupa Los Angeles kardinála Rogera Mahonyho za špatný přístup k sexuálním deliktům kněží jako překážku účasti na konkláve, a rozhodnutí papeže Ratzingera vykládají jako by nyní pro Církev nastala chvíle přechodu k tzv. „demokratičtějšímu“, méně sakrálnímu a méně monarchickému vedení. Ale to jsou autentické hlouposti.

Náměstek Krista

Sakrálnost a jedinečnost postavení papeže v Církvi se neodvozuje ze způsobu výkonu pontifikátu, nýbrž z mandátu

obdrženého přímo od Ježíše Krista. Tajemnými cestami i mimořádnými gesty, jako se stalo nyní, skloňuje se tato sakrálnost v dějinách způsoby zcela odlišnými. „Demokratická“ církev s papežem redukovaným na delegovaného úředníka by už nebyla katolickou církví. Benedikt XVI. nám to mnohokrát připomněl. V posledku se totiž petrovska služba odvozuje přímo ze slov Matoušova evangelia (16,17–18): „Ty jsi Petr – Skála – na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Důležitost Afriky

Benedikt XVI. cestoval méně než jeho předchůdce, ale dvakrát navštívil Afriku. Těmito cestami, jejichž promluvy patří z celého pontifikátu, bohužel, k těm nejméně čteným, chtěl všeobecně Církvě předat povědomí o důležitosti Afriky jakož i faktu, že vitalitu Církvě je třeba posuzovat v globálním měřítku. Když se mne někdo ptá na úpadek katolické církve, poukážu vždy na údaje nejrenomovanějšího (protestantského) statistického institutu věnujícího se náboženství a založeného Davidem Barrettem (1927–2011). Benedikt XVI. byl podle těchto údajů zvolen do čela Církvě, která čítala jednu miliardu věřících. Dnes je jich jedna miliarda a dvě stě milionů.

Tento růst nastal z velké části v Africe a v některých zemích Asie, které tedy více než dost kompenzovaly úpadek Evropy. A skoncovat je třeba také s paternalistickým postojem, podle něhož „kvalita“ afrických katolíků je diskutabilní. Papež hovořil v Africe nejenom o pravém opaku, ale také o tom, že „kvalita“ evropských katolíků není právě důvodem k radosti. Za pontifikátu Benedikta XVI. došlo také k nevídanému rozmachu, který byl v Evropě zamlčen, nikoli mezi muslimy, z nichž někteří se bohužel kloní k násilí, nýbrž v rámci celého afrického kontinentu, včetně severní Afriky. Křesťané zejména v katolické církvi totiž tvoří nejdynamičtější složku Afriky, kde jich je nyní více než muslimů.

Afrika je nyní kontinentem, kde je křesťanství prvním náboženstvím. Kon-

kláve na to bude muset brát zřetel. Není nezbytné, aby nový papež byl Afričan. Avšak jeho pohled na komplikovanou organizaci Církvě bude muset neustále mít na paměti fakt, že více praktikujících katolíků žije v Kongu, kde tvoří 52 % obyvatelstva, a v Ugandě než v Itálii, nemluvě o tom, že každý víkend nacházíme v kato-

Sakrálnost a jedinečnost postavení papeže v Církvě se odvozuje z mandátu obdrženého přímo od Ježíše Krista. „Demokratická“ církev s papežem redukovaným na delegovaného úředníka by už nebyla katolickou církví.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

lických kostelech na Filipínách větší počet lidí, než kolik jich tvoří italskou populaci, a dvacet milionů jich je v Indii i přesto, že v některých regionech hrozí katolíkovy diskriminace, někdy i něco horšího.

Ratzingerova agenda

Nejde však o to, opustit Evropu, jejíž nová evangelizace nemůže nezůstat prioritou, ale vidět problémy Církvě z perspektivy opravdu katolické, což znamená

„univerzální“, jako to dovedli blahoslavený Jan Pavel II. a Benedikt XVI. Konkláve jistě přihlédně k těmto, jak říká Parsons, „funkčním“ faktorům, vláknu schopnému utáhnout nezměrný náklad komplexní organizace, optice (i jazykové zdatnosti) neomezuující se na jeden kontinent, nýbrž univerzální.

Přece však, jako na každém konkláve, budou upřednostněny aspekty věroučné. Každý papež má svůj svéráz a svoje zvláštnosti. Existuje ovšem určitá „Ratzingerova agenda“, od níž se jeho nástupce stěží může distancovat, protože pontifikát Benedikta XVI. byl mimořádně systematickým výkladem nauky víry. Blahoslavený Jan Pavel II. vytvořil mnohem více dokumentů, z nichž mnohé jsou nezapomenutelné, ale Benedikt XVI. s ohledem na systematickost, s níž předkládal magisterium, může být přirovnán jenom ke Lvu XIII. (1810–1903), papeži, jehož texty papež Ratzinger u příležitosti oslav 200. výročí narození tohoto papeže nikoli náhodou doporučil systematickému studiu a prezentaci věřícím, bohužel se skrovným ohlasem.

Správná interpretace Koncilu

Co obsahuje tato „Ratzingerova agenda“? V samotném středu stojí to, co bychom mohli nazvat uzávěrkou účtů, které zanechal Druhý vatikánský koncil. Papež to zdůraznil v dlouhé a překvapivé promluvě před třemi týdny na setkání s římským klérem, kde se vrátil ke své první velké promluvě, kterou měl k římské kurii 22. prosince 2005 a ve které představil svoji „hermeneutiku reformy v kontinuitě“. Jde o interpretaci koncilu, která vyzvedává reformy a po Církvě žádá, aby byly přijaty jako nezbytné a papeži požadované, aniž by se někomu slevovalo, nevyjímaje stoupenice arcibiskupa Lefébvre (1905–1991), jemuž Benedikt XVI. projevil velkou laskavost, ale vyznačil mu také jasnou mez, totiž oddané přijetí dokumentů Druhého Vaticana i samotného smyslu této události, jak ji chápali koncilní otcové. Za touto hranicí neexistuje smír, ale jediné schisma. Zároveň tato interpretace vybízí, aby reformy byly chápány v kontinuitě s předešlým magisteriem, a nikoli jako časovane bombu vložené do Církvě rozvracící s cílem toto magisterium zničit.

A těm, kteří „zprava“ či „zleva“ tvrdí, že otcové, kteří teologicky ovládli koncil, chtěli rozvrátit církev, jak existovala před koncilem, Benedikt XVI. v poslední promluvě k římskému kléru opět připomněl, že takovýmto způsobem pěstují falešnou historii, jež směšuje reálný koncil otců s „virtuálním koncilem“, který – nikoli bez spolupráce mnoha mužů Církve – vytvořila média. Příští papež nebude moci než pokračovat, ovšem svým vlastním tónem a stylem, v této velké bitvě za správnou interpretaci koncilu, v níž jde o přítomnost a budoucnost Církve.

Obhajoba náboženské svobody

„Hermeneutika reformy v kontinuitě“ je klíčem k porozumění pontifikátu Benedikta XVI., klíčem, který vysvětluje všechna další velká témata, která budou na konkláve jistě také přítomna. Prvním z nich, co do četnosti a závažnosti vystoupení, je výklad jedné z „nejobtížnějších“ nauk koncilu, totiž náboženské svobody v optice této hermeneutiky. Benedikt XVI. byl papežem neústupně obhajoby náboženské svobody proti islámskému ultra-fundamentalismu, proti režimům, které dosud ve jménu komunismu dusí náboženství, proti agresivnímu nacionalismu založenému nábožensky, jako je tomu v Indii, a proti laicismu mnohých západních vlád. Tato obhajoba se zakládá na přesné teologické i filosofické rekonstrukci samotného pojmu náboženská svoboda, jak jej prezentoval koncil, a nemá co do činění s relativismem či falešnou ideou, že všechna náboženská vyznání jsou rovnocenná. Je to právní pojem, který požaduje na moderních státech, které samy sebe definují jako nekompetentní ve věcech náboženství, aby nezasahovaly do procesu utváření náboženského přesvědčení v člověku.

Poněvadž tato imunita, byť v různých kontextech, mluvíme-li o muslimských či komunistických zemích či západním laicismu, byla požadována Druhým Vaticánem a dosud zdaleka není náboženským vyznáním zaručena, ocitne se nástupce Benedikta XVI. v situaci, kdy bude muset přijmout tytéž velké výzvy a bude muset pohotově reagovat na případy porušování náboženské svobody, kterých bohužel neubývá. Druhou stranou min-

ce obhajoby náboženské svobody Benediktem XVI. byla soustavná denunce relativismu, ba diktatury relativismu. Především morálního relativismu a jeho politických transkripcí. „Pozitivní laicita“ moderních států je přijatelná, pokud znamená, že v pluralistické společnosti mají být zákony nezávislé na náboženském vyznání; je však nepřijatelná, pokud zahrnuje i to, že zákony mají být nezávislé na morálce a pravdě, které platí pro všechny lidi obdařené rozumem.

Křesťanům nebude prominuto, budou-li nadále chtít vystupovat jako kulturně bezvýznamní.

Sociální učení Církve

Odtud plyne třetí velký odkaz Benedikta XVI., který jistě bude na konkláve také ve středu debat, hned po interpretaci Druhého Vaticána a obhajoby náboženské svobody, totiž velký rozmach sociálního učení Církve o určitých nesjednatelných principech týkajících se lidského života, rodiny a svobodné výchovy. Smrtící výzva adresovaná Církvi genderovou ideologií a rostoucím počtem zemí, které zavádějí tzv. homosexuální manželství, o čemž hovořil papež důrazným a dramatickým tónem v poslední promluvě k římské kúrii 21. prosince 2012, dodává obzvláštní naléhavost těmto nesjednatelným principům, které v sobě zahrnují založení pozitivního práva na právu přirozeném, což papež výrazně podtrhl při návštěvě Bundestagu, německého parlamentu, 22. září 2011, a s ohledem na správný vztah mezi vírou a rozumem proti každému laicismu a fundamentalismu to vysvětlil už ve známé řezenské přednášce 12. září 2006.

Odkřesťanštění Západu

A nakonec čtvrtý bod, který dolehne na konkláve. Denunce diktatury relativismu a zasazení Druhého vaticánského koncilu do dějin Církve a světa jsou součástí čtvrtého pilíře odkazu Benedikta XVI. Tím je přínos k teologii dějin. Ve velké encyklice *Spe salvi* z roku 2007, jež je vskutku zásadním textem pontifi-

kátu, prezentuje papež s odkazem na řezenskou přednášku teologickou interpretaci dějin Západu jakožto postupného opouštění syntézy víry a rozumu namáhavě vybudované navzdory protestantismu, osvícenství a ideologiím 20. století, včetně kulturní revoluce roku 1968, která napadá život a rodinu.

Cílený proces odkřesťanštění byl výslovně zmíněn během cesty do Portugalska roku 2010 v souvislosti s Fatimským poselstvím. Právě v tomto kontextu Benedikt XVI. přes všechna disciplinární a praktická opatření, jež se jistě ocitnou i na psacím stole nového papeže, interpretoval také tragédii sexuálních deliktů kněží, předzvěst krize kněžství, které se snažil zamezit vyhlášením Kněžského roku v letech 2009–2010 a která představuje proces, jehož konec ještě nenastal.

Umění předávat tento smysl konce jednoho světa, který také tvoří pozadí onoho „apokalyptického“ papežova rozhodnutí odstoupit, je zásadní faktor, který budou kardinálové v novém papeži hledat. Mám za to, že ve sdělení, kterým minulý týden komentoval kardinál Carlo Caffarra jedny mnohem méně významné volby než konkláve, totiž italské parlamentní volby, byl tento bod dobře vystižen: „Kulturní dějiny Západu dojevy na konečnou stanici, kterým je rozsáhlé nesplnění obrovského slibu. Základy, na kterých stojí, se chvějí, protože antropologické paradigma, které mělo propojit veškeré lidské dění (např. organizaci práce, výchovně-vzdělávací systém, manželství a rodinu), zcela selhalo a dovedlo nás tam, kde jsme. Nejde již o to, jak zrestaurovat vážně poškozenou budovu. Potřebujeme novou. A křesťanům nebude prominuto, budou-li nadále chtít vystupovat jako kulturně bezvýznamní.“

Massimo Introvigne

La nuova Bussola quotidiana

22. února 2013

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezitimulky redakce)

*Massimo Introvigne (*1955), italský sociolog a historik, založil a vede Centrum pro studium nových náboženství*

VÝCHOVA KE SVOBODNÉ OSOBNOSTI

Zásady zdravé výchovy

Svobodu málokdo v pozitivním smyslu spojuje s křesťanstvím. Spíše se mají křesťané za ty, kteří různými zákazy a příkazy svobodu berou. Proto je třeba vyjasnit si pojmy.

„Svoboda je mohutnost, zakořeněná v rozumu a ve vůli jednat nebo nejednat, udělat to či ono, a tak sama od sebe konat vědomé skutky. Díky svobodné vůli rozhoduje každý sám o sobě.“ (*Katechismus katolické církve*, 1731)

Svobodu však může člověk ztratit zvenčí, když je někým přinucen jednat tak, jak on sám nechce. Může se jednat o zločinné násilí, domácí násilí, život v totalitním režimu nebo menší či větší omezování svobody v mezilidských vztazích. Takové ztrátě svobody se každý brání.

Svobodu však můžeme ztratit i jiným způsobem. V *Katechismu katolické církve*, 1887 se píše: „Jestliže se člověk vzdálí od mravního zákona, ohrožuje vlastní svobodu, stává se otrokem sebe sama.“

Svobodný člověk je tedy jedinec, který není vnitřně zotročen vášní, hříšnými návyky, zraněními, strachem, jakoukoli závislostí, komplexy, a je tedy schopen nezatíženě volit mezi dobrem a zlem, rozhodovat se bez vnitřní svázanosti. Takový člověk je cílem naší výchovy.

Pro porozumění vyjdeme z negativního příkladu. Před časem jsem navštívil Cenacolo v Medjugorje. Je to zařízení, které založila v Itálii sestra Elvíra. S množstvím svých spolupracovníků v mnoha zemích se snaží pomoci mladým lidem, kteří se cítí být se svým životem v koncích.

Cenacolo v Medjugorje pořádá setkání poutníků s mladými muži, kteří prošli Cenacolem a jsou schopni o své proměně veřejně hovořit. Byl jsem v české skupině a měli jsme štěstí, že k nám hovořil Čech. Dozvěděli jsme se, že mladík pocházel vcelku z dobré rodiny. Od útlého dětství měl všechno, co chtěl. Rodiče měli na něho málo času, ale peněz mu dopřáli dost. Měl všechno a chtěl mít stále víc. Musel mít motorku, aby se mohl vytažovat před ostatními. Musel získat děvče,

na které ukázal. Peníze od rodičů mu přestaly dostačovat, ale on chtěl mít, co chtěl. Začal krást, ubližovat druhým. V duši měl prázdnotu, do které se tlačil strach. Hledal únik v droze. Namísto úlevy se však strach a úzkost zvětšovaly. Nedostávalo se mu peněz, ale bez drogy už žít nedokázal. Proto kradl. Začaly problémy s policií, cítil ji za sebou na každém kroku. Dobrý člověk mu řekl o Cenacolu. Dorazil do Medjugorje a požádal o přijetí do komunity.

Hieronymus Bosch: Peklo, detail (1490-1516)
Foto: Wikimedia Commons

Jestliže se člověk vzdálí od mravního zákona, ohrožuje vlastní svobodu, stává se otrokem sebe sama.

Nic od toho však nečekal. Byl to jenom únik. Co mohl čekat člověk, který měl v srdci jenom touhu mít a užívat si. Viděl jenom sebe a své potřeby. Potřeboval tu najít ochranu, zlepšit si zdraví a pak zase jít.

V Cenacolu dostal anděla strážného – chlapce, který na tom byl kdysi podobně jako on. A ten byl pořád s ním. Těšil ho a pomáhal mu v prvních dnech bez drogy. Volal ho nazpět, když už byl u brány, aby odešel. Zval ho do kaple, kam nechtěl v žádném případě vstoupit. Anděl strážný dokázal, že ho má rád. A on v sobě objevil něco malinko podobného. Neviděl už jenom sebe. V Cenacolu není žádná zábava: jenom těžká práce a vztahy

mezi kamarády. Náš mladík zažil první chvíle radosti z toho, že má někoho kolem sebe. Postupně objevil, že život pro druhého přináší radost. Prokousal se prvními krůčky modlitby do blízkosti Boží. Bez Boha si další život nedovedl představit. Cítil jeho sílu i lásku.

Před námi poutníky stál mladý muž zbavený vnitřních svázaností – svobodný od touhy pořád něco mít, vynikat, chlubit se před druhými. Osvobozený od drogy, která ho stahovala do pekel. Měl krásný úsměv člověka, jehož srdce je svobodné od všeho, co mnoho mladých lidí více či méně poutá a brání jejich rozletu. Říkali jsme si mezi sebou: „Ten to má dobře poskládané.“

Loučili jsme se s ním viditelně osvětleni jeho osobností. Zůstával zatím v komunitě. Věděl, že přijde den, kdy se bude cítit už dostatečně silný k tomu, aby odešel tam, odkud sem přišel. Naposledy nám zamával a zvolal: „Řekněte mladým, ať mají rádi, neubližují.“

Mladý muž z Cenacola dopadl zatím velmi dobře. Dospěl do stadia vnitřní svobody, ve které není svazován a tažen dolů změkčilostí, zakomplexovaností, zraněními, vášněmi, hněvem, závislostí na alkoholu či drogách, na majetku... Nemá ještě vyhráno, neboť droga se jim stále nabízí jako falešné a jednoduché řešení v jakékoli těžkosti.

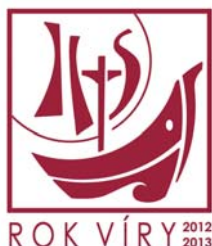
Jak hluboce nesvobodným se stal onen chlapec vinou špatné výchovy navenek normálních rodičů, kteří takto nesplnili svou roli. Z jejich domova se vybelhal člověk nesvobodný, zraněný, neschopný života pro druhé. Říká se, že každý člověk může vychovat narkomana. Souhlasím s tím jenom potud, pokud rodina vychová nesvobodného člověka.

Josef Janšta

Pokračování v čísle 9/2013

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

JEDEN BŮH VE TŘECH OSOBÁCH

Toto je však katolická víra, že uctíváme jednoho Boha v Trojici a Trojici v jednotě, aniž bychom směšovali osoby či rozlučovali podstatu: jiná je totiž osoba Otce, jiná Syna, jiná Ducha Svatého; jediné je však božství, rovná sláva a stejná věčná velebnost Otce a Syna a Ducha Svatého. (KKC 266)

Křesťané jsou křtěni „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ (srov. Mt 28,19). Jsou křtěni „ve jménu“ nikoli „ve jménech“. Bůh je jeden a jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svatý – to jsou dvě ze šesta základních pravd víry.

Přirozeným rozumem – i když přes jistou námahu pro jeho zatemněnost – můžeme poznat, že je jediný Bůh, bytost nejvyšší a nejdokonalejší. Bůh sám navíc o sobě tuto pravdu zjevuje, aby našemu zatemněnému rozumu pomohl: „Slyš Izraeli, Hospodin je náš Bůh. Hospodin je jediný.“ (Dt 6,4–7)

Boží vnitřní život, to, že jsou tři božské osoby, nenahlížíme ani nezátíženým rozumem. To nám musel Bůh zjevit. Výrazně nám to ukazuje při křtu Krista v Jordáně, kdy na něj sestupuje Duch Svatý jako holubice a promlouvá Otcův hlas. Sám Kristus před nanebevstoupením posílá své učedníky, aby křtili ve jménu Nejsvětější Trojice.

Tzv. Atanášův symbol (konec 5. stol.) říká: „Katolická víra je, že ctíme jedno-

ho Boha v Trojici a Trojici v jednotě, ani nesměšujeme osoby v jedno, ani nerozdělujeme podstatu. Jiná je totiž osoba Otce, jiná Syna, jiná Ducha Svatého. Ale Otec i Syn i Duch Svatý mají jedno božství, rovnou chválu a stejně věčnou bláženost.“

Víru v Trojici vyznáváme zvl. významným křížem a je jí věnována modlitba *Sláva Otci*. Celé Krédo, jak apoštolské, tak nicejsko-cařihradské, definuje víru v Nejsvětější Trojici.

Tři božské osoby jsou jeden Bůh, protože mají jednu a tu samou nedílnou podstatu a přirozenost, a tedy i tytéž božské vlastnosti.

Jak tedy od sebe rozlišit tři osoby? Rozlišují se vztahem k sobě navzájem. Otec je od věčnosti sám od sebe, Syn je od věčnosti Otcem zplozený a Duch Svatý od věčnosti z Otce i Syna vychází.

„Tak jako Otec, když poznává svou bytost, vyslovuje Slovo, svého Syna, tak Otec a Syn, vzájemně se milující, vydechují Ducha Svatého. Jako je Synem vy-

čerpáno myšlení, tak je Duchem Svatým vyčerpáno milování, a tudíž i plodnost vnitřního božského života.“ (Tomáš ze Štítného)

Vše, co Bůh navenek působí, působí Otec skrze Syna v Duchu Svatém. Jednotlivým osobám se připisují skutky, v nichž jejich zvláštnost vystupuje do popředí: Otcí stvoření, Synu vykopení a Duchu Svatému posvěcení.

Svatý Řehoř Naziánský praví o osobách Nejsvětější Trojice: „Každý nazíraný sám o sobě je úplně celý Bůh... a tři osoby společně jsou Bůh... Sotva jsem začal uvažovat o jednotě, a už jsem ponořen do záře Trojice. Sotva jsem začal myslet na Trojici, a už mě zase uchvacuje jednota...“ (*Orationes* 40, 41)

fr. Cyprián Suchánek OP

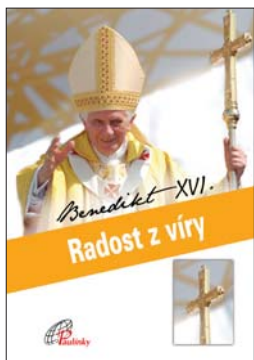
P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Benedikt XVI.: Radost z víry

Benedikt XVI. k nám nadále promlouvá jako papež, kterému na srdci ležela víra každého křesťana. Jeho hluboká a zároveň prostá slova podněcují k promýšlení křesťanských pravd, ale také k hrdosti na to, že patříme mezi křesťany. Prohloubené znalosti pak vedou k radostnému prožívání své víry a inspirují k důvěrné modlitbě. *Váz., 192 str., 199 Kč*

Jean-Claude Sagne: Bůh, náš Otec. Život Božích synů jako cesta uzdravení

Francouzský dominikán J.-C. Sagne ve své knize ukazuje, že pokud víra v Boha Otce není jen prázdnou frází v nedělním vyznání víry, tak živý osobní vztah k nebeskému Otcovi prozařuje všechny oblasti lidského života a naplňuje člověka svobodou a radostí. *Brož., 256 str., 275 Kč*

Jak to vidí Ann Widdecombe

Křesťané si zaslouží stejnou ochranu jako homosexuálové

Měli bychom začít jednat. Každý z nás by si měl vybrat jednu zemi, modlit se za ni, podporovat tam finančně Církev, psát ministru zahraničí i místním poslancům. Měli bychom se zajímat o zprávy o perzekuci křesťanů.

Ann Widdecombe na adresu britské vlády prohlásila, že uplatňuje dvojí metr, když hrozí omezováním pomoci zemím, které perzekvují homosexuály, zatímco přivírá oči před perzekucí křesťanů. Ve své řeči v centru Londýna tato bývalá konzervativní ministryně dala do kontrastu daleko opatrnější postoj ke státům, které podporují násilí a zastrasování páchané na křesťanech.

Ve svém loňském proslovu na každoroční konferenci katolické charity *Aid to the Church in Need* (ACN) slečna Widdecombe mj. řekla: „Vláda Davida Camerona hrozí odepřením pomoci státům, které perzekvují homosexuály. Dobrá, ale co křesťané? Kdy my si zasloužíme takovou ochranu?“ Dále uvedla, že při schvalování pomoci jednotlivým státům by se měl zohlednit jejich respekt k náboženské svobodě.

Slečna Widdecombe, která konvertovala ke katolické víře v roce 1993, vystou-

pila se svými kritickými komentáři poté, co náboženští vůdci v Egyptě odsoudili režim za nasazení armády k nevyprovokovanému útoku, ve kterém bylo zabito 25 lidí – většinu z nich tvořili koptští katoličtí křesťané – a 329 osob bylo zraněno.

V Pákistánu, kde má být britská humanitární pomoc zdvojnásobena na 350 milionů liber ročně, probíhá ostře sledovaný proces s křesťankou Asia Bibi, která má být popravena za rouhání vůči islámu. Ve stejné době je tajemníkem pro mezinárodní rozvoj Andrew Mitchellem zastavena pomoc pro Malawi poté, co byli dva homosexuálové odsouzeni na 14 let nucených prací.

Podle posledních zpráv hodlá vláda omezit nebo zcela pozastavit poskytování pomoci dalším rozvojovým zemím v Africe, a to těm, které perzekvují homosexuální osoby.

Ve své řeči ve westminsterské katedrále slečna Widdecombe, která se v břez-

nu 2011 stala zvláštním zmocněncem ACN pro náboženskou svobodu, obvinila britskou vládu z lhostejnosti vůči právům křesťanů: „Ježci se těší větší vážnosti než křesťané – a to říkám z pozice patrona Společnosti pro ochranu ježků.“

Její komentáře vycházejí ze statistik ACN, které říkají, že 75 % všech nábožensky motivovaných útoků je namířeno proti křesťanům. Slečna Widdecombe apelovala na veřejnost, aby vyzvala vládu k obraně náboženské svobody. Podle jejích slov by se obrana náboženské svobody měla stát prioritou zahraniční politiky: „Měli bychom začít jednat. Každý z nás by si měl vybrat jednu zemi, modlit se za ni, podporovat tam finančně Církev, psát ministru zahraničí i místním poslancům. Měli bychom se zajímat o zprávy o perzekuci křesťanů.“

tým redaktorů *Catholic Herald*
<http://www.catholicherald.co.uk>
 Přeložil Ivan Summer

„Nikdy nebudte smutnými lidmi, to křesťan nikdy nemůže být! Nenechte se nikdy pohltit sklíčeností! Naše radost se nerodí z toho, že vlastníme spoustu věcí, ale rodí se z toho, že jsme se setkali s Ježíšem, který je mezi námi; rodí se z poznání, že s Ním nejsme nikdy sami.“

Svatý otec František
 24. března 2013

Požehnané Velikonoce vám přeje Res Claritatis

Letem světem

Možná znáte v životě období, kdy s raním otevřením očí a probuzením myslí vám spontánně vytanou slova: „Pane Ježíši, opravdu mi dáváš další den? Je to možné? Mně, služebníkovu neúčinnému, hříšníkovi nevděčnému, osobě, která dobře o sobě ví, co je zač...?“ Takový **ranní údiv a následující vděčnost, ale i naléhavost závazku v dalším darovaném čase sloužit Bohu s láskou** pro jeho nekonečnou a nevyslovitelnou Lásku, zprostředkovanou velikonočními událostmi, je elixírem pozemského Ježíšova služebníka; člověka, který dává sám sebe do služby Bohu, celého se vším, co je, čím je a co má. Co mu bylo darem svěřeno. Kéž prožíváme velikonoční radost i s touhou milovat Krista každým tepem svého srdce, každým nádechem i výdechem. A tak prostě, obyčejně v našem pozemském lopotění, co občas z nadhledu vypadá až komicky...

Svatý otec František nás povzbuzuje: „Když Jidáš vychází z večeřadla, aby dokončil Ježíšovu zradu, je noc. Tma, která Jidáše zahluje, je také nocí, v níž tápe jeho srdce. Nejhorší nocí je noc úplatného člověka. Je totiž definitivní, neboť uzavírá srdce natolik, že již není schopné ze sebe vyjít. Odlišná však je noc hříšníka – **noc provizorní, kterou každý zná. Kolik dní takovéto temnoty jsme zažili, kolikrát bylo v srdci zcela černo. Potom však nastoupila naděje**, která nás podnítila k novému setkání

s Ježíšem. Proto také nemáme strach z této noci hříšníka. To nejkrásnější je hřích pojmenovat, vyznat jej.“

V Praze se v sobotu 23. března uskutečnil již 13. ročník celostátního **Pochodu pro život, letos s rekordní účastí více než dvou tisíc lidí**. Mši svatou v dominikánském pražském kostele sv. Jiljí sloužil

Koláž: mimi

letos Mons. Ladislav Hučko. Ve své homilii mimo jiné pronesl slova, která by vám neměla uniknout: „My, katolíci a jiní lidé dobré vůle, neprotestujeme proti [potratovým] zákonům z nějakého trucu nebo libovůle, že máme nějaké zastaralé názory, kterých se nedokážeme zbavit a chceme je na veřejnosti ventilovat. My to konáme ve vědomí hluboké zodpovědnosti za osud nejen celého národa, ale všech lidí. **Lehkomyšlné zasahování do toho, co Bůh určil a stanovil, nemůže nikdy přinést dobré**

plody. A ty plody už začínáme všichni pociťovat. Ve včerejších novinách jsme mohli přečíst článek s názvem: Němci před volbami řeší problém, jak nevymřít. A článek začíná slovy: „Ročně stojí rodinná politika (v Německu) dvě stě miliard eur, a efekt je přesto téměř nulový.“

Následujícího dne se všichni Francouzi, kterým záleží na budoucnosti jejich země a rodiny v ní, shromáždili v počtu čítajícím až 1,4 milionu lidí v Paříži na demonstraci pro rodinu a manželství v souvislosti s návrhem zákona na uznání tzv. homosexuálních manželství. Už podruhé v letošním roce proběhla tak masivní podpora rodiny v situaci, kdy má být v jejich zemi redefinován pojem *manželství*. „Nechceme zákon ministryně Taubiraové, chceme práci“ – obdobné slogany definovaly hlavní současné problémy Francouzů, které sdílejí rovněž homosexuální komunity. Průvod byl pokojný, a přece – podle médií **zasáhla policie slzným plynem proti protestujícím (zhusta mladým lidem a rodinám s dětmi v kočárcích)**, aby zabránila prostému vstupu manifestantů na luxusní třídu Champs-Elysées, kam byla úřady předtím ohlášená trasa pochodu úředním šimlem zakázána. Převážně levicová horní komora francouzského parlamentu bude o „manželství pro všechny“ jednat od 4. dubna. Oremus!

-zd-

7. 4.	Ne	2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)	Sk 5,12–16, Žl 118, Zj 1,9–11a.12–13.17–19, Jan 20,19–31	14. 4.	Ne	3. neděle velikonoční	Sk 5,27b–32.40b–41, Žl 30, Zj 5,11–14, Jan 21,1–19
8. 4.	Po	Slavnost Zvěstování Páně	Iz 7,10–14, Žl 40, Žid 10,4–10, Lk 1,26–38	15. 4.	Po	sv. Anastázie, mučednice	Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29
9. 4.	Út	sv. Marie Kleofášova, matka apoštolů a příbuzná Svaté Rodiny	Sk 4,32–37, Žl 93, Jan 3,7b–15	16. 4.	Út	sv. Bernadetta Soubirousová, vizionářka, řeholnice	Sk 7,51–8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35
10. 4.	St	sv. Michael de Sanctis, řeholník, mystik OSST	Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21	17. 4.	St	sv. Inocenc, biskup	Sk 8,1b–8, Žl 66, Jan 6,35–40
11. 4.	Čt	Památka sv. Stanislava, biskupa a mučedníka	Sk 5,27–33, Žl 34, Jan 3,31–36	18. 4.	Čt	sv. Krescenc (Rostislav), biskup a mučedník	Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51
12. 4.	Pá	sv. Julius, papež	Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15	19. 4.	Pá	sv. Ema	Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59
13. 4.	So	sv. Martin I., papež a mučedník	Sk 6,1–7, Žl 33, Jan 6,16–21	20. 4.	So	sv. Anežka z Montepulciana, panna, mniška OP	Sk 9,31–42, Žl 116, Jan 6,60–69

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevýžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

